

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra ASMADÆUS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 451. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889641044768/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

hvad Jord og Himmel angik — grænseløse Frihed. Saa strakte han sig langt og grundigt, og vendte imens Øjnene mod Tagets Straa, sænkede omsider langsomt Hovedet og stirrede atter ud, som havde han levnet det derude Tid til at forandre sig og Solen Stunder til at bryde igennem.

Men ingen Ting var sket.

Han sank, med hele sin Krops Vægt, sank eftertrykkeligt tilbage i Høet og lagde Hænderne under sin Nakke.

Dette saa ikke videre vejbart ud, ikke for noget Slags Foretagende.

Men saa længe man laa her, saa var man da et Sted.

Asmadæus gav sig til at puste til alle mulige Tanker, til hele sit gamle Brændselsforraad af Pæbit og glade Ideer. Men det var, som om de sneede ned alle sammen, som trak den liggende Stilling dem til Bunds igen, -- der blev ikke andet tilbage end et klemmende, umedgørligt Savn, en segnesfærdig Længsel efter alt det, som ikke var Sne og blæsende hjemløs Ufred, -- en Længsel efter Mad og Kulild og en trygt beskyttet Hvile.

Han bed sig i Læben og sparkede i Høet.

— Den Smule Vinter! før det ham haanligt gennem Hovedet.

Men saa sejlede Signe ham forbi, som havde han raabt om Hjælp mod sin Vilje.

-- Signe!

-- Aldrig i Evighed!

Han laa og puttede Hø i sin Mund og bed det med sine Tænder.

Hun havde tjent sig det solide til. Han stod ikke længer i hendes Tabel. Giv ham en Tallerken Grønkaal vilde hun, et Par af Jespersens Sokker, -- og lattet lukke sin Dør efter ham.

Han saa ud i Sneen. Jorden derude blev saa grænseløs, nu hun var borte, blev dobbelt stor, dobbelt kold, -- alt for stor. Det var, som formaade han ikke det, han havde lovet sig selv at gaa sit Liv til Ende med.